

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ Γ'.

ΑΘΗΝΑ, ΣΑΒΑΤΟ, 15 ΤΟΥ ΔΕΚΕΜΒΡΙ 1913

ΑΡΙΘΜΟΣ 496

ΤΟ ΦΥΛΛΟ ΤΟΥΤΟ ΤΟΥ "ΝΟΥΜΑ", ΑΦΙΕΡΩΝΕΤΑΙ
ΣΤΗ ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ ΗΡΩΑ-ΠΟΙΗΤΗ ΜΑΒΙΛΗ

Ἐχιά

Στὴν κτράχα σε ἐφώλιασε μελίσσι,
Ἰέριον ἔχιά, πῶ γέρνεις μὲ τὴ γίγνη
Πρασινάδα πῶ αἰώμα σε τυγίγει
Σὰ νὰ ἄγει νὰ σε νευροστοχίση.

Καὶ τὸ νάθε πηγαὶ στὸ μεθύσι
Τῆς ἀγάπης πιπίζοντας ἀνοίγει
Στὸ κχαρὶ σε ἐρωτάρικο κυνήγι,
Στὸ κχαρὶ σε πῶ δὲ θὰ ζανανθίση.

Ὡ πόσο στὴ θάνη θὰ σε γλυκάνουν,
Μὲ τὴ μαγευτικὰ βροὴ πῶ κανουν,
Ὅμοιωντάνης νιότης ὁμορφάδες
Πῶ καὶ ἄρμους μέλα σε πληθαίνουν.

Ὡ νὰ μποῦσαν ἔτσι νὰ πιθαίνουν
Καὶ ἄρχει ψυχὴς τῆς ψυχῆς σε ἀδερφέδες.

Μαβίλης

ΑΥΤΟΓΡΑΦΟ ΤΟΥ ΜΑΒΙΛΗ (Ἀπὸ τὸ Λεύκωμα τῆς Μυριέλλας-Μοιρίτας).

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

Τοῦ Ἀπόλλωνα ὅχ' ἡ χάρη, ἡ δόξα μόνη
σοῦλειπε τοῦ θανάτου, κ' ἕνα βόλι
σ' ἔστειλ' ἥρωα στὸ Ἥλύσιο περιβόλι.
Μαβίλης

Τὸν κλάψαν ἄξια ποιητὲς καὶ πεζογράφοι κι ὅ-
σων εἶχε χάρη μᾶς θυμίσανε. Καὶ σ' ἐμένα μιά φλέ-
βα μέσα μου ἀπὸ ἱερὰ ὥρατα δάκρυα πρωτογνώρι-

στ' ἀνοιξε ὁ θάνατός του. Μὰ τὸ θρήνο μου τὸν ἀ-
φιέρωσα στὸ βωμὸ μιᾶς θεᾶς ποὺ τὰ μάτια της δὲν
εἶναι τάχα ἐκφραστικώτερα κι ἀπὸ τὸ χρυσὸ στόμα
τοῦ Λόγου; Στὸ βωμὸ μιᾶς ὑπέροχης πονεμένης
Σιωπῆς. Πέρα ἐκεῖ τὸν κλαῖνε ἀρμονικώτερα ὅσοι
καλλίτερα τὸν γνωρίσαν, ὅσοι τὸν ἀγαπήσαν πιδ βα-
θιά. Ἐπειτα, δὲν εἶναι ποιητὴς ἀπὸ ἐκείνους ποὺ
μποροῦνε σωστὰ νὰ εἰπωθοῦν ἀμίλητοι; Καὶ τώρα
πρέπει νὰ μιλήσω ἀσυγκίνητα, σχεδὸν πεζά.